

Какво се случи в Лондон

ДЖУЛИЯ КУИН

БЕВЪЛСТОУК
КНИГА ВТОРА

ТИАРА БУКС
София
2014

Julia Quinn
What Happens in London
Copyright © 2009 by Julia Cotler Pottinger
Published by arrangement with HarperCollins Publishers, Inc.
All rights reserved

© Нина Христова, превод от английски, 2014
© Милена Цветанова, оформление на корица, 2014
© Яна Иванова, редактор, 2014
© Тиара Букс, 2014

ISBN: 978-954-2969-33-4

Всички права са запазени. Сканирането и публикуването на тази книга или на части от нея в интернет, както и възпроизвеждането ѝ под каквато и да било форма, без предварителното писменото съгласие на издателя, освен в случаи на кратки цитати в статии и рецензии е в нарушение на Закона за авторското право и сродните му права и се наказва по установения законов ред.

ДЖУЛИЯ КУИН

БЕВЪЛСТОУК
КНИГА ВТОРА

КАКВО СЕ СЛУЧИ В *Лондон*

Превод
Нина Христова

ТИАРА БУКС
София

Пролог

До навършване на дванадесетгодишна възраст Хари Валънтайн вече притежаваше две важни познания, които го отличаваха значително от останалите момчета от класа му в началото на деветнадесети век в Англия.

Първото беше перфектното владееие на руски и френски език. Имаше известна мистерия, заобикаляща този талант; неговата баба, изключително аристократичната и властна Олга Петрова Оболенский Дел, бе дошла да живее със семейство Валънтайн четири месеца след раждането на Хари.

Олга ненавиждаше английския език. По нейно (често изразявано) мнение нямаше нищо на този свят, което да трябва да се каже и да не може да бъде изразено на руски или френски.

А защо бе напуснала родината си и се беше омъжила за англичанин, тя така и не успя да обясни.

– Вероятно защото въпросът изисква обяснение на *английски* – бе прошепнала Анна, сестрата на Хари.

Той просто сви рамене и се усмихна (както всеки истински брат би направил), когато това ѝ спечели плесница. Мадмоазел Оболенский може и да ненавиждаше английския, но го разбираше перфектно, а ушите ѝ бяха по-остри от тези на хрътка. Прошепването на нещо – независимо на какъв език – бе лоша идея, когато тя се намираще в класната стая. А да го сториш и на английски, беше особено глупаво. Това означаваше да

предположиш, че френският и руският не са подходящи за конкретната словесна задача...

Честно казано, Хари беше изненадан, че Анна не бе напердашена с пръчка.

Но сестра му ненавиждаше руския със същата сила, с която мадмоазел Оболенский – английския. Изисква прекалено много *усилия*, оплакваше се тя, а френският е почти също толкова труден. Анна бе на пет години, когато баба им дойде да живее с тях и английският ѝ вече беше до такава степен вкоренен, че нищо друго не можеше да му съперничи.

Хари, от друга страна, се радваше да общува на какъвто език му говореха. Английският използваше за ежедневни разговори, френският придаваше елегантност, а руският се превърна в езика на драмата и вълнението. Русия беше огромна. Студена. И преди всичко, *велика*.

Петър Велики, Екатерина Велика – Хари бе откърмен с тези истории.

– Ха! – беше се присмяла Олга, и то неведнъж, когато учителят на Хари се бе опитал да му преподава английска история. – Кой е Етелред Неподготвения*? *Неподготвения*? Що за страна позволява на владетелите си да бъдат неподготвени?

– Кралица Елизабет е била велика – беше отбелязал Хари.

Олга не бе особено впечатлена.

– Наричат ли я Елизабет Велика? Или Великата кралица? Не, не го правят. Наричат я Девствената кралица сякаш *това* е нещо, с което да се гордее човек.

Тогавя вече ушите на учителя силно почервеняха,

* Етелред Неподготвения, или само Етелред II е бил два пъти крал на Англия от 978г. до 1013г., и от 1014г. до 1016г. – Б.р.

което Хари намери за доста любопитно.

– Тя – бе продължила Олга с цялата си възможна студенина – не е била велика кралица. Дори не е оставила на страната си подходящ наследник на трона.

– Повечето историци смятат, че е било мъдро от страна на кралицата да избягва брака – беше заявил учителят. – Трябвало е да създаде впечатлението, че не е повлияна от никого и...

Гласът му бе заглъхнал. Хари не се изненада. *Grandmère** се беше обърнала към наставника с един от острите си като бръснач, пронизващи погледи. Хари не познаваше човек, който да успее да продължи да говори след един от тях.

– Вие сте един малък глупав човечец – бе обявила тя, напълно обръщайки му гръб.

На следващия ден го уволни, след което сама пое обучението на внука си, докато успеят да намерят нов учител.

Всъщност не беше работа на Олга да наема и уволнява възпитатели за децата на семейство Валънтайн, които по онова време вече бяха три на брой. Малкият Едуард бе добавен към детската стая, когато Хари навърши седем. Но никой не бе склонен да се намеси по въпроса. Майката на Хари, Катарина Дел Валънтайн никога не спореше с майка си, а що се отнасяше до баща му... ами...

Този въпрос до голяма степен се отнасяше до втория тип необичайно познание, което се въртеше из главата на дванадесетгодишния Хари Валънтайн.

Баща му, сър Лайънъл Валънтайн, беше алкохолик.

Това не бе самото необичайно познание. Всеки

* Grandmère – баба (фр.ез.) – Б.пр.

знаеше, че сър Лайънъл пие повече, отколкото трябва. Не можеше да го скрие. Сър Лайънъл залиташе и се препъваше, оплитайки се в думите и краката си, смееше се, когато никой друг не го правеше и за нещастие на двете прислужнички (и на двата килима в кабинета му) имаше причина алкохолът да не кара тялото му да дебелее.

И така Хари стана вещь в задачата да чисти повръщано.

Всичко започна, когато беше на десет. Вероятно щеше да остави мръсотията на мястото ѝ, ала тогава се опитваше да помоли баща си за малко джобни пари и при това бе допуснал грешката да го направи късно вечерта. Сър Лайънъл вече бе изпил следобедното си бренди, ранновечерното питие, виното на вечеря, последвано от портвайна след това и отново се беше върнал на любимото си гореспоменато бренди, контрабанда от Франция. Хари бе напълно убеден, че използва цели изречения (и то на английски), когато отпрати молбата си за допълнителни средства, ала баща му просто се взираше в него, премигвайки на няколко пъти, сякаш не можеше напълно да проумее за какво говори синът му и в следващия момент внезапно повърна върху обувките му.

Така че Хари наистина не можа да избегне бъркотията.

След това, изглежда, нямаше връщане назад. Случи се отново след седмица, макар и не точно върху краката му, а после и след месец. До навършване на дванадесет години, всяко друго дете би изгубило бройката пъти, в които е почиствало след баща си, но той винаги е бил прецизно момче и след като започна да брои, му беше трудно да спре.

Повечето хора вероятно щяха да спрат още на седем. Хари знаеше, благодарение на обширните си проучвания по логика и аритметика, че това е най-голямото число, което хората можеха да си представят визуално. Нарисувайте седем точки върху една страница и повечето хора ще погледнат набързо и ще заявят „седем“. Добавете още една точка, за да станат осем и по-голямата част от човечеството би се объркала.

Хари се справяше до двадесет и едно.

Затова не беше изненадващо, че след петнадесет почиствания знаеше точно колко пъти е намирал баща си да залита в коридора, да припада на пода или да се цели (неточно) в нощното гърне. А щом броят достигна двадесет, проблемът се превърна почти в академичен и следователно *трябваше* да следи развитието му.

Налагаше се да е академичен. В противен случай би бил нещо различно и вероятно щеше да се приспива с плач, вместо просто да се взира в тавана, докато си говори:

– Четиридесет и шест, но с доста по-малък радиус в сравнение с миналия вторник. Вероятно тази вечер е ял по-малко на вечеря.

Майката на Хари отдавна беше решила напълно да пренебрегва ситуацията и най-често можеше да бъде открита в градините си, обгрижвайки различните видове екзотични рози, които майка ѝ бе донесла от Русия преди много години. Анна го бе уведомила, че планира да се омъжи и да се махне от тази „адска дупка“ веднага щом навърши седемнадесет. Което впрочем и стори – доказателство за решителността ѝ, тъй като никой от родителите ѝ не беше направил усилие да ѝ осигури подходящ кандидат за съпруг до онзи момент. Що се отнасяше до Едуард – най-младия – той се

научи да се адаптира, също като Хари. Баща им беше безполезен след четири часа следобед, дори и да изглеждаше трезвен, което беше така чак до вечеря, когато рухваше напълно.

Разбира се, слугите също знаеха. Не че броят им беше много голям; семейство Валънтайн се справяше достатъчно добре със своя спретнат дом в Съсекс и продължаваше да получава ежегоден доход като част от зестрата на Катарина. Но това не означаваше разкошно богатство и персоналът наброяваше само осем души – иконом, готвач, домашна помощница, коняр, двама лакеи, прислужница и миячка. Повечето бяха избрали да останат със семейството, въпреки извънредните неприятни задължения, свързани с алкохола. Сър Лайънъл може и да беше алкохолик, но не беше жесток алкохолик. Нито пък беше стиснат и дори прислужниците се научиха да се справят с бъркотията, ако това означаваше заработването на някоя допълнителна монета от време на време, когато той си спомняше достатъчно от своите действия, за да се срамува от тях.

Така че Хари наистина не беше сигурен *защо* продължи да почиства след баща си, след като със сигурност можеше да остави на някой друг да го прави. Може би не искаше слугите да знаят колко често се случва. Или вероятно самият той се нуждаеше от едно болезнено напомняне за опасностите от алкохола. Беше дочул, че дядо му по бащина линия е бил същият. Дали тези неща се предаваха по наследство?

Не искаше да разбира.

И тогава съвсем неочаквано баба му почина. При това далеч не толкова мирно, като например в съня си – Олга Петрова Оболенский Дел никога не би напуснала този свят с толкова малко драматизъм. Седяла на

масата в трапезарията и тъкмо щяла да потопи лъжицата си в супата, когато се хванала за гърдите, издала няколко хрипящи звука и накрая припаднала. Покъсно беше отбелязано, че вероятно все още е била в известно съзнание, преди главата ѝ да удари масата, защото лицето ѝ изцяло пропуснало супата и някак си успяло да улучи лъжицата, изстрелвайки част от горещата течност във въздуха към сър Лайънъл, чийто рефлексии били твърде притъпени, за да се наведе.

Хари не беше свидетел на случилото се; на дванадесет години на него не му беше позволено да вечеря с възрастните. Но Анна бе видяла всичко и му го разказа въодушевено:

– И тогава той издърпа шалчето от врата си!

– На масата?

– На масата! И можеше да се види изгореното! – Анна вдигна ръка и палецът и показалецът ѝ очертаха пространство във въздуха с размер около два сантиметра. – Ето толкова голямо!

– А баба?

Сестра му стана малко по-сериозна. Но само малко.

– Мисля, че е мъртва.

Хари преглътна и кимна.

– Беше много стара.

– Поне на деветдесет.

– Не мисля, че беше на деветдесет.

– *Изглеждаше* на деветдесет – промълви сестра му.

Хари не отговори. Не беше сигурен как изглежда една деветдесетгодишна жена, но баба им със сигурност имаше повече бръчки, отколкото който и да било друг от познатите му.

– Но ще ти кажа коя беше най-странната част – продължи Анна и се наведе напред. – *Майка*.

Хари премигна.

– Какво направи тя?

– Нищо. Абсолютно нищо.

– Близо до баба ли стоеше?

– Не, нямах това предвид. Тя седеше отсреща по диагонал; твърде далеч, за да помогне.

– Тогава какво...

– Тя просто си седеше там – прекъсна го Анна. – Не помръдна. Дори не понечи да се изправи.

Хари се замисли над чутото. Това, за съжаление, не беше голяма изненада.

– Лицето ѝ дори не трепна. Тя просто си седеше там *ето така*.

Лицето на Анна придоби съвсем празно изражение и Хари трябваше да признае, че то беше точно като това на майка им.

– Право да ти кажа – добави сестра му, – ако баба беше припаднала в супата си пред мен, *най-малкото*, щях да изглеждам изненадана – тя поклати глава. – Държат се абсурдно и двамата. Татко не прави нищо друго, освен да пие, а майка изобщо нищо не прави. Казвам ти, нямам търпение да дойде рожденият ми ден. Не ме интересува, че трябва да сме в траур. Ще се омъжа за Уилям Форбуш и двамата не могат да направят нищо, за да ме спрат.

– Не мисля, че трябва да се тревожиш затова – каза Хари. – Майка вероятно няма да има мнение по въпроса, а татко ще бъде твърде пиан, за да забележи.

– Хм. Навярно си прав – Анна стисна устни в печална гримаса и тогава, в една нехарактерна проява на сестринска привързаност, се пресегна и го стисна успокоително за рамото. – Ти също скоро ще заминеш. Не се тревожи.

Хари кимна. Само след няколко седмици щеше да тръгне на училище.

И въпреки че изпитваше лека вина, задето трябва да замине, а Анна и Едуард да останат, то тя бе притъпена от преобладаващото чувство на облекчение, което го обзе още първия път, в който потегли към училище.

Беше *хубаво* да си тръгне. При цялото му уважение към баба му и любимите ѝ монарси, дори можеше да се каже, че е велико.

Животът на Хари като ученик се оказа толкова удовлетворителен, колкото се беше надявал. Посещаваше Хесълуайт, една доста взискателна школа за момчета, чиито семейства нямаха достатъчно влияние (или в случая на Хари, достатъчен интерес), за да изпратят синовете си в Итън или Хароу.

Хари харесваше училището. *Обожаваше* го. Обичаше учебните занятия, спортуването и фактът, че когато си ляга, не се налага да обикаля из всички ъгли на сградата за вечерната проверка на баща си, стискайки палци да е припаднал, преди да е направил някоя бъркотия. В училище той отиваше от училищната стая право в общежитието и се радваше на всяка спокойна стъпка по пътя.

Но всички хубави неща имаха край и на деветнадесетгодишна възраст Хари завърши с останалите от класа си, включително и със Себастиан Грей, неговия първи братовчед и най-близък приятел. Имаше церемония и повечето от момчетата искаха да отпразнуват събитието, но Хари „забрави“ да каже на своето семейство за него.

– Къде е майка ти? – попита го леля му Анна.

Също както при майка му и в нейния глас не се долавяше акцент, въпреки факта, че Олга бе настоявала да ѝ говорят само на руски, когато са били малки. Анна се беше омъжила по-добре от Катарина – за втори син на граф. Това не бе довело да отчуждаване между сестрите; в крайна сметка сър Лайънъл беше баронет, което означаваше, че Катарина беше тази, към която се обръщаха с „нейно благородие“. Но Анна притежаваше връзките и парите, и навярно, което бе по-важно – допреди смъртта му преди две години – съпруг, който рядко си позволяваше повече от една чаша вино на вечеря.

И така, когато Хари измърмори нещо от типа, че майка му била малко преуморена, Анна знаеше точно какво има предвид; че ако майка му дойде и баща му ще я последва. А след зрелищната проява на грандиозна непохватност от страна на сър Лайънъл на академичното събрание на Хесълуайт през 1807 г., Хари изпитваше неприязън да кани баща си на друго училищно мероприятие.

Сър Лайънъл имаше навика да губи своите „с“–та, когато пие и синът му не беше сигурен, че ще успее да преживее още веднъж реч, започваща с думите „Прекрафна, прекрафна фграда“ особено когато беше изнесена, докато баща му е покачен върху стол, в момент на пълно мълчание.

Хари се беше опитал да смъкне баща си долу и вероятно щеше да успее, ако майка му, която седеше от другата страна на сър Лайънъл, беше подпомогнала усилията му. Тя обаче гледаше вторачено напред, както правеше винаги в такива моменти, преструвайки се, че нищо не е чула. Което означаваше, че на Хари му се наложи да издърпа баща си от едната страна, което го извади от равновесие. Сър Лайънъл се строполи с

гръм и трясък, удряйки бузата си в облегалката на стола, намиращ се пред Хари.

Това би разгневило всеки друг човек, но не и сър Лайънъл. Той се усмихна глуповато, нарече Хари „прекрафен фин“ и изплю един от зъбите си.

Хари все още пазеше този зъб. И никога повече не позволи на баща си да стъпи в училищния кампус. Дори това да означаваше, че е единственото момче без присъстващ родител на церемонията по дипломирането.

Леля му настоя да го изпрати до дома, за което Хари беше благодарен. Той не обичаше да има гости, но леля Анна и Себастиан вече знаеха всичко, което имаше да се знае за баща му – е, поне по-голямата част. Не им беше споделял частта със сто двадесет и шестте пъти, когато се бе наложило да чисти след него. Или за скорошната загуба на първокласния самовар на баба му, чийто емайл се пропука чак до сребърната му сърцевина, след като сър Лайънъл се препъна в един стол, направи необичайно грациозен скок във въздуха, вероятно, за да възстанови равновесие и се приземи по корем върху бюфета.

Три купи с яйца и един резен бекон също бяха погубени онази сутрин.

Погледнато откъм положителната страна, хрътките никога не са били така добре нахранени.

Хесълуайт беше избран заради близостта му до дома на Валънтайн и така след само деветдесет минути с каретата, те завиха по алеята и поеха по последната малка отсечка.

– Дърветата определено са се разлистили добре тази година – отбеляза леля Анна. – Розите на майка ти вероятно също цъфтят добре, предполагам.

Хари кимна разсеяно, опитвайки се да прецени кое

време е. Все още ли беше късен следобед, или вече отиваше към привечер? Ако беше второто, щеше да му се наложи да ги покани за вечеря. При всички случаи трябваше да ги покани; леля Анна би искала да поздрави сестра си. Но ако беше късен следобед, щяха да очакват само покана за чай, което означаваше да си тръгнат, без да са видели баща му.

Вечерята беше съвсем друга работа. Сър Лайънъл винаги настояваше да бъде подходящо облечен за нея. Това бе, както сам обичаше да казва, отличителният белег на един джентълмен. И независимо колко малко хора присъстваха (деветдесет и девет процента от времето само сър Лайънъл, лейди Валънтайн и което от децата им понастоящем живееше там), той обичаше да играе ролята на домакин. Което обикновено значеше безспирно разказване на истории и *остроумни коментари*, макар баща му да имаше навика да забравя средата на историите и „коментарите“ му да не бяха особено „остроумни“.

Това пък от своя страна водеше до продължителна неловка тишина сред членовете на семейството му, които прекарваха по-голямата част от вечерята, прес-трувайки се, че не забелязват, когато сосиерата биваше събаряна или чашата за вино на сър Лайънъл напълвана отново.

И отново.

И след това, разбира се, отново.

Никой никога не му казваше да спре. Какъв беше смисълът? Сър Лайънъл знаеше, че пие прекалено. Хари *беше* загубил бройката на случаите, в които баща му се бе обръщал към него и бе хлипал:

– Фъжалявам, ифкрено фъжалявам. Не ифкам да правя проблеми. Ти си добро момче, Хари.

Но това не променяше нищо. Каквото и да караше сър Лайънъл да пие, то бе доста по-силно от всяко чувство на вина или съжаление, които той се опитваше да извика у себе си, за да се спре. Баща му не отричаше степента на своята слабост. Ала беше напълно безпомощен да направи каквото и да било, за да се справи с нея.

Както и Хари. Можеше единствено да завърже баща си за леглото, за което съвсем не беше подготвен. Така че вместо това, никога не канеше приятели у дома, избягваше да е в къщата по време на вечеря, а сега, след като завърши училище, броеше дните до заминаването си за университета.

Но първо трябваше да издържи до края на лятото.

Хари скочи от каретата, когато тя спря на предната алея и протегна ръка, за да помогне на леля си да слезе. Себастиан я последва и тримата заедно се отправиха към гостната, където Катарина бродираше съсредоточено.

– Анна! – възкликна лейди Валънтайн и за момент изглеждаше сякаш щеше да се изправи на крака, но не понечи да го направи. – Каква приятна изненада!

Сестра ѝ се наведе да я прегърне, след което седна срещу нея.

– Реших да изпратя Хари от училище до вкъщи.

– О, свърши ли семестърът вече? – промълви Катарина.

Хари се усмихна сдържано. Предполагаше, че заслужава да поеме вината за невежеството ѝ, тъй като бе пропуснал да ѝ каже, че училището приключва, но все пак не трябваше ли една майка да следи за тези подробности?

– Себастиан – каза Катарина, обръщайки се към

племенника си. – Пораснал си.

– Случва се – пошегува се той, демонстрирайки ѝ своята типична крива усмивка.

– Божичко – усмихна се тя, – скоро ще станеш заплаха за дамите.

Хари без малко да извърти очи. Себастиан вече имаше завоевания сред почти всички момичета в селото близо до Хесълуайт. Сигурно излъчваше някакъв особен аромат, защото жените определено падаха в краката му.

Би било направо отблъскващо, ако не беше малката подробност, че все пак не *всички* момичета можеха да танцуват едновременно със Себастиан. А Хари беше повече от доволен да бъде наблизко, след като първоначалните страсти се уталожат.

– Няма да има време за това – отбеляза Анна оживено. – Купих му офицерски чин. Заминава след месец.

– Отиваш в армията? – попита Катарина, обръщайки се към племенника си с изненада. – Колко благородно.

Себастиан повдигна рамене.

– Със сигурност си се досещала, майко – каза Хари.

Бъдещето на Себастиан беше предопределено преди няколко месеца. Леля Анна се терзаше, че синът ѝ има нужда от мъжко влияние, още откакто баща му бе починал. И тъй като братовчед му едва ли щеше да наследи титла, или голямо състояние, от само себе си се подразбираше, че трябва сам да си пробие път в живота.

Никой, дори майката на Себастиан, която смяташе, че слънцето изгрява и залязва заради нейното момче, не му *предложи* да обмисли варианта за духовенството.

Себастиан не беше твърде развълнуван от перс-

пективата да прекара следващото десетилетие, воювайки срещу Наполеон, но както сам беше казал на Хари – какво друго би могъл да направи? Чичо му, граф Нюбъри, го мразеше и ясно му беше заявил да не очаква никакви облаги, парични или каквито и да било други от роднинската им връзка.

– Може би той ще умре – бе подхвърлил Хари с цялата деликатност и тактичност на едно деветнадесетгодишно момче.

От друга страна, беше трудно човек да обиди Себастиан особено що се отнасяше до чичо му. Или до сина на чичо му, наследника на графство Нюбъри.

– Братовчед ми е дори по-ужасен – отвърна тогава Себастиан. – Опитва се да се държи с мен като с непознат в Лондон.

Хари почувства как веждите му се повдигат в знак на потрес. Едно е да ненавиждаш член на семейството, съвсем друго е да се опиташ да го унижиш на обществено място.

– А ти какво направи?

Устните на Себастиан бавно се извиха в презрителна усмивка.

– Съблазних момичето, за което искаше да се ожени.

Хари му хвърли поглед, който ясно му показва, че не му е повярвал дори за секунда.

– Е, добре де – отстъпи братовчед му, – но наистина съблазних девойчето от кръчмата, на което той беше хвърлил око.

– А момичето, за което е искал да се ожени?

– Тя вече не иска да се омъжи за него! – изкиска се Себастиан.

– За бога, Себ, какво си направил?

– О, нищо необратимо. Дори аз не съм толкова глу-

пав, че да се занасям с дъщерята на граф. Просто... ѝ завъртях главата, това е всичко.

Но както подчерта майка му, Себастиан нямаше да има голяма възможност за каквито и да било любовни подвизи, не и с живота, който го очакваше в армията. Хари се опитваше да не мисли за заминаването му; Себ беше единственият човек на света, на когото се доверяваше напълно и безрезервно.

Беше единственият човек, който никога не го беше разочаровал.

Във всичко това имаше смисъл наистина. Себастиан не беше глупав – всъщност точно обратното, но не беше пригоден за академичен живот. Армията беше много по-подходящ избор за него. И все пак, докато Хари стоеше там, в гостната, чувствайки се неудобно в прекалено малкия египетски стол, не можеше да не изпита известно самосъжаление. Както и егоизъм. Би предпочел Себастиан да дойде с него в университета, дори и това да не беше най-доброто за братовчед му.

– Какъв цвят ще бъде униформата ти? – попита Катарина.

– Мисля, че тъмносиня – отговори учтиво Себастиан.

– О, ще изглеждаш поразително в синьо. Не мислиш ли, Анна?

Сестра ѝ кимна и Катарина добави:

– Ти също, Хари. Може би и ние трябва да ти купим чин в армията.

Хари премигна изненадано. Армията никога не беше обсъждана като част от бъдещето му. Той беше първородният син и се очакваше да наследи къщата, баронетството, както и всички останали средства, които баща му не успее да изпие преди смъртта си. А не да се подлага на опасност.

Освен това беше едно от малкото момчета в Хесълуайт, на които всъщност им *харесваше* да учат. Наричаха го подигравателно „професора“, а той нямаше нищо против. Какво си мислеше майка му? *Познаваше* ли го изобщо? Да не би да му предлагаше да се присъедини към армията, за да подобри вкуса си към *модата*?

– Ах, Хари не става за войник – каза Себастиан закачливо. – Той не може да улучи мишена дори от близко разстояние.

– Това *не* е вярно – отвърна Хари. – Не съм толкова добър, колкото *него* – обясни, накланяйки глава към Себ, – но съм по-добър от всички останали.

– А ти добър стрелец ли си, Себастиан? – попита Катарина.

– Най-добрият.

– Също така е и изключително скромен – измърмори Хари.

Но беше вярно. Себастиан беше невероятно добър стрелец и би било чест за армията да го има сред редиците си, стига да успееш да го удържат да не съблазни цяла Португалия.

Всъщност половин Португалия. Женската половина.

– *Защо* не вземеш и ти офицерски чин? – попита Катарина.

Хари се обърна към майка си, опитвайки се да разгадае изражението ѝ и самата *нея*. Тя винаги бе вбесяващо безразлична, сякаш годините бяха отмили всичко, което ѝ придаваше характер и ѝ позволяваше да *чувства*. Неговата майка нямаше собствено мнение. Позволяваше на живота да се вихри около нея и да я подминава, изглеждайки незаинтересована от каквото и да било.

– Мисля, че ще ти хареса в армията – каза тя тихо и той се замисли.

Беше ли отправяла подобно изявление до сега?
Някога беше ли изказвала мнение по отношение на бъдещето и благосъстоянието му?

Дали просто не бе изчаквала подходящия момент?

Майка му се усмихна, както винаги, с лека въздишка, сякаш ѝ костваше прекалено голямо усилие.

– Ще изглеждаш великолепно в синьо.

После се обърна към Анна.

– Не мислиш ли?

Хари отвори уста, за да каже... ами, нещо. Щом измислеше какво точно. Не се беше замислял за армията. Щеше да отиде в университет. Беше си спечелил мястото в колежа Пембрук, в Оксфорд. Обмисляше да учи руски. Не бе използвал особено езика след смъртта на баба си. Майка му го говореше, но те рядко разговаряха дори на английски, а какво оставаше на руски.

По дяволите, но баба му му липсваше. Тя не винаги бе права и дори не винаги беше мила, но беше забавна. И го обичаше.

Какво ли би искала да стори той? Хари не беше сигурен. Със сигурност би одобрила постъпването му в университет, ако това означаваше, че ще прекара дните си в изучаване на руска литература. Но освен това имаше изключително високо мнение за военните и открито се подиграваше на баща му, че никога не е служил на родината си.

Разбира се, тя му се подиграваше демонстративно и за редица други неща.

– Трябва да го обмислиш, Хари – каза Анна. – Сигурна съм, че Себастиан ще се радва на компанията ти.

Хари отправи отчаян поглед към братовчед си. Със

сигурност той разбираше терзанията му. Какво си мислеха? Че би искал да вземе подобно решение на чаша чай? Че може да отхапе от бисквитата си, да обмисли въпроса за кратко и след това да реши, че, да, тъмно-синьото е чудесен цвят за униформа.

Ала Себастиан, типично в свой стил, просто повдигна рамо, с което сякаш казваше: *Какво мога да кажа? Светът е глупаво място.*

Майката на Хари поднесе чашата за чай към устните си, но дори действително да отпиваше глътка, то тя остана недоловима, предвид наклона на порцелана. А после, докато поставяше чашата си обратно върху чинийката, затвори очи.

Беше само за миг – наистина един малко по-дълъг от нормалното момент, но Хари знаеше какво означава. Беше доловила стъпки. Стъпките на баща му. Винаги го чуваше преди всички останали. Може би се дължеше на годините практика, през които бе живяла в същата къща, макар не и в същия свят. Способността ѝ да се преструва, че животът ѝ е нещо различно от това, което бе в действителност, беше добре развита заедно с уменията ѝ да предусеща местонахождението на съпруга си във всеки един момент.

Беше далеч по-лесно да пренебрегваш нещо, на което не си свидетел.

– Анна! – възкликна сър Лайънъл, появявайки се на вратата, след което се подпря на нея. – И Себастиан. Каква приятна изненада. Как си, момчето ми?

– Много добре, сър – отвърна Себастиан.

Хари наблюдаваше как баща му пристъпва в стаята. Все още беше трудно да се предположи докъде е стигнал. Походката му не беше нестабилна, но имаше известен замах в ръцете, който не се хареса на Хари.

– Радвам се да те видя, Хари – поздрави сър Лайънъл, потупвайки леко сина си по рамото, преди да се отправи към бюфета. – Значи училището свърши, а?

– Да, сър – отвърна Хари.

Сър Лайънъл сипа нещо в една чаша – Хари беше твърде далеч, за да види какво точно, след което се обърна към братовчед му с небрежна усмивка.

– На колко години стана, Себастиан? – попита той.

– На деветнадесет, сър.

Също като Хари. Имаха само месец разлика. Себастиан винаги е бил на годините на Хари.

– Чай ли му предлагаш, Кати? – обърна се сър Лайънъл към съпругата си. – Какво си мислиш? Той вече е мъж.

– Чаят е доста подходящ, татко – заяви Хари остро.

Баща му се обърна към него, премигвайки изненадано, сякаш почти беше забравил за присъствието му.

– Хари, момчето ми. Радвам се да те видя.

Устните на сина му се свиха и той ги стисна.

– И аз се радвам да те видя, татко.

Сър Лайънъл отпи здрава глътка от питието си.

– Семестърът е свършил, а?

Хари кимна и отвърна, както се очакваше:

– Да, сър.

Сър Лайънъл се намръщи и отпи отново.

– Вече си завършил, нали? Получих известие от колежа Пембрук за приемния изпит – отново се намръщи, премигна няколко пъти и накрая сви рамене. – Не знаех, че си кандидатствал. – А после, сякаш хрумнало му изведнъж, добави: – Браво.

– Няма да ходя.

Думите излязоха от устата на Хари във внезапен израз на изненада. Какво говореше? Разбира се, че

щеше да отиде в Пембрук. Това искаше. Винаги го бе искал. Обичаше да учи. Обичаше книгите, числата. Харесваше му да седи в библиотеката дори когато слънцето грееше и Себастиан го караше да излязат навън, за да играят на ръгби. Братовчед му винаги печелеше тази битка; имаше твърде малко и недостатъчно слънце в южната част на Англия и човек наистина трябваше да се възползва да излезе навън, когато му се предоставяше тази възможност. А и Себастиан беше дяволски убедителен във всичко.

Нямаше момче в Англия, което да е по-подходящо за университетския живот. И въпреки това...

– Ще вляза в армията.

Отново думите излязоха без съзнателна мисъл. Хари се чудеше какво говори. Питаше се *защо* го казва.

– Със Себастиан? – попита леля Анна.

Той кимна.

– Някой трябва да се увери, че няма да си докара смъртта.

Себастиан го изгледа остро при тази обида, но очевидно беше твърде развеселен от обрата на събитията, за да отвърне. Винаги е бил раздвоен по отношение на бъдещето си в армията. Хари беше уверен, че Себастиан ще е облекчен да има братовчед си до себе си, независимо от цялото си перчене.

– Не можеш да отидеш на война – каза Сър Лайънъл.
– Ти си мой наследник.

Всички в стаята – и четиримата му роднини – се обърнаха към баронета в израз на различна степен на изненада. Това навярно беше единственото разумно нещо, което бе изричал в продължение на години.

– Имаш и Едуард – отвърна Хари дръзко.

Сър Лайънъл отпи, премигна и сви рамене.

– Е, това е вярно.

Малко или много такъв отговор беше очаквал да чуе Хари, но въпреки това, дълбоко в корема си, той почувства натрапчив пристъп на разочарование. И възмущение.

И болка.

– Тост за Хари! – възкликна сър Лайънъл развеселено, вдигайки чаша. Изглежда, не забеляза, че никой друг не се присъедини към наздравницата. – На добър час, синко. – Той наклони чашата и едва тогава осъзна, че скоро не я е допълвал. – Бре, дявол да го вземе – измърмори. – Това е неловко.

Хари почувства как потъва в стола си. И едновременно с това стъпалата започнаха да го сърбят, сякаш бяха готови да потеглят напред. Да побягнат.

– Кога тръгваш? – попита сър Лайънъл, доволен, след като отново бе напълнил чашата си.

Хари погледна към Себастиан, който веднага взе думата.

– Аз трябва да се явя следващата седмица.

– Тогава същото важи и за мен – каза Хари на баща си. – Разбира се, ще са ми нужни пари за офицерския чин.

– Разбира се – отвърна сър Лайънъл, реагирайки инстинктивно на властния тон в гласа на Хари. – Добре.

Той погледна надолу към краката си и после към жена си.

Тя се вираше през прозореца.

– Радвам се, че видях всички – каза сър Лайънъл.

Остави чашата си и се затътри към вратата, залитайки само веднъж.

Хари го наблюдаваше как си тръгва, чувствайки се странно безразличен към сцената. Разбира се, беше си

го представял и преди – не присъединяването към армията, а заминаването си. Винаги бе предполагал, че ще се отправи към университета по обичайния начин, натоварвайки вещите си в семейната карета и отправвайки с нея. Ала въображението му разиграваше всякакви драматични изходи от ситуацията – всичко от необузdana жестикулация до леденостудени погледи. Любимите му фантазии включваха хвърлянето на бутилки в стената. От скъпите при това. Онези, които бяха контрабандно внесени от Франция. Дали баща му щеше да продължи да подкрепя жабарите със своите незаконни покупки сега, когато синът му се изправяше срещу тях на бойното поле?

Хари се взираше в празната врата. Нямаше никакво значение, нали? Беше приключил с престоя си тук.

Напълно приключил. С това място, със семейството си, с всички онези нощи, в които подпираше баща си по пътя му към леглото, поставяйки го внимателно на една страна, за да може, ако повърне отново, поне да не се задуши от повръщаното.

Той приключи.

Напълно.

Но усещането бе дяволски празно и тихо. Заминаването му не бе отбелязано от... нищо.

И щеше да му отнеме години, докато осъзнае, че се е лъгал.